

LOGARITM

Performanță și excelență

Numărul 3

Anul școlar 2022-2023

Adresa redacției:

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”

Localitatea Timișoara, Județul Timiș

Bulevardul C. D. Loga nr. 37

Cod poștal: 300021

E-mail: logaritm@e-cdloga.ro

Telefon: 0256 491 873

Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara

CUPRINS

<i>Proză</i>	5
<i>Prinsă în vraja iernii</i>	6
<i>Frumosul în timpul războiului</i>	7
 <i>Poezie</i>	8
<i>Furtună sufletească</i>	10
<i>Noapte de vară</i>	11
<i>Zile de mai</i>	12
<i>Teriantropie</i>	13
<i>Confuzia omului întins pe iarnă</i>	14
<i>Renaștere de ziar</i>	15
<i>Cântec mut scris cu o pană</i>	16
<i>Cortina</i>	18
<i>I'm Alone</i>	20
<i>In Front of My Home</i>	21
<i>Miros de noiembrie</i>	22
 <i>Recenzii</i>	25
<i>Ella Harper</i>	26
<i>Despre paradisul - bibliotecă</i>	28
<i>Mulholland Drive</i>	30
<i>Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo</i>	32
<i>Biblioteca de la miezul nopții</i>	34
<i>Ferma animalelor</i>	36
 <i>Eseuri</i>	38
<i>Evariste Galois</i>	40
<i>Eutanasierea: Etica în viziunea exemplelor</i>	42
<i>Pătrățelele existenței noastre</i>	44
<i>Înapoi în natură: Căsoaia</i>	46

Proză

Prinsă în vraja iernii

Aida Skeja

Clasa a VI-a A

Profesor coordonator: Niculescu Mihaela-Andra

Trăiesc spiritul de iarnă abia când simt primul fulg de nea. Ridic capul și zăresc cum sub bolta cerului plumburiu, steluțele de zăpadă se joacă de-a prinselea prin aer. Încet-încet, mantia albă de omăt cuprinde dealurile. Copiii dau startul bății cu bulgări de nea. În vârful muntelui se revarsă un șirag de săniuțe.

Îmi întorc privirea la florile de gheață de pe geam și văd printre ele brazii și pinii grădinii. Stau ascunși sub plapuma strălucitoare a zăpezii. Crengile lor par decupate pe oglinda cerului. Se înfioară la prima adiere a vântului și parcă dansează. Răsuflarea aerului rece cuprinde întreaga liniște. Lacrimile norilor s-au transformat în țurțuri cristalini care stau agățați de streșinile caselor.

Privesc zarea pictată de floarea roșiatică a unui soare melancolic și tresar la clinchetele de zurgălăi de la poartă. Gândurile mele uitate de timp își găsesc alinarea în vocile vesele ale colindătorilor.

Îmbrățișez clipa cu dragoste și o închid în suflet ca să o păstrez pentru totdeauna!

desen realizat de:

Skeja Aida

clasa a VI-a A

Profesor coordonator:

Scurtulescu Sorin

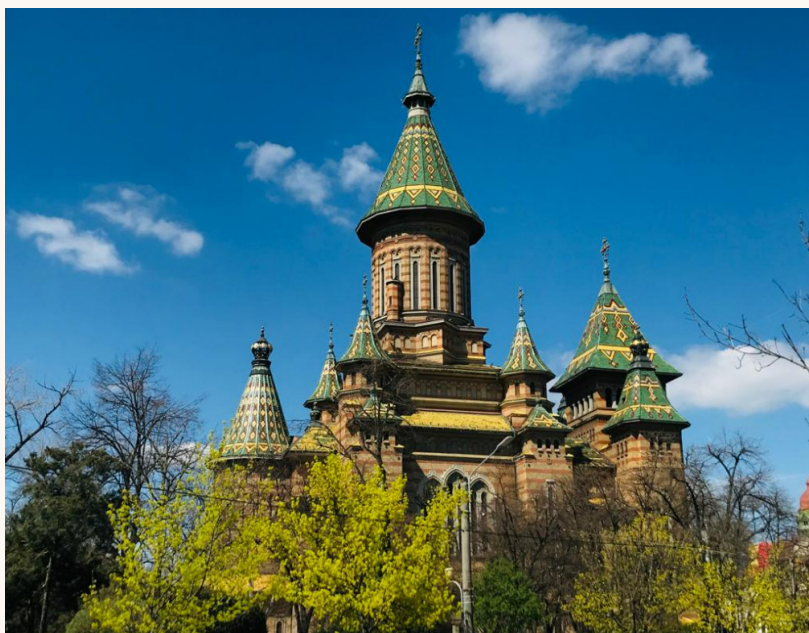

Frumosul în timpul războiului

Prof. Stoenenescu Luminița-Elena

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, într-o clădire din Berlin, la etajul I, o mamă grav bolnavă la pat era îngrijită de fiul ei, un tânăr de 25 de ani care aflase de starea mamei și venise să o vadă. Situația era îngrijorătoare, se auzeau sunete de pușcă, raiduri de avioane treceau când și când deasupra clădirii, afară totul era trist și cenușiu. Fiul stătea la marginea patului, ținându-și mama strâns de mână, nu dorea să o lase singură. Deodată se auzi sunetul sirenei care prevestea o nenorocire, toți oamenii erau îndemnați să coboare în buncărele de la subsolul clădirilor, vecinii alergau cum puteau pe scări, copiii plângeau, inima tuturor bătea cu putere. Mama îi spune îngrijorată fiului ”Du-te fiul meu, eu nu pot veni cu tine și sunt prea grea ca să mă duci în brațe. Du-te și trăiește pentru mine!”. Fiul cu lacrimi în ochi îi spuse mamei ”Nu, mamă! Ori murim împreună, ori trăim împreună!”. Și a coborât în genunchi lângă patul mamei, ținând-o de mână parcă mai strâns și cu capul plecat pe trupul ei. Bombardamentul a început deasupra Berlinului. Totul cădea de jur împrejur, clădirile se fărâmițau ca niște castele de nisip. Fiul și mama nu încetau să se roage în mintea și inima lor, iar fiul nu își ridica capul de pe trupul mamei. Deodată totul a încetat, s-a lăsat o liniște mare, puteai auzi adierea vântului. Mama și-a deschis ochii, iar fiul și-a ridicat capul, erau amândoi în viață, totul în jurul lor era distrus. Soldații care au ieșit pe străzi să vadă dacă sunt supraviețuitori printre ruinele clădirilor, au zărit la etajul I al unui bloc patul cu cei doi stând unul lângă altul, iar de jur împrejur totul era distrus din

cauza bombardamentului. Un pat cu doi supraviețuitori, frumosul din timpul războiului, dragostea celor doi a biruit moartea, iar Dumnezeu a protejat acel loc văzând iubirea jertfelnică din inima lor.

*fotografie realizată de
Atanasescu Alma
clasa a IX-a SS*

*desen realizat de
Noah
clasa a X-a SS*

Furtună sufletească

*Pascal Andreea
clasa a IX-a SS*

Nu mă uita,
Chiar dacă voi pleca.
Atunci când vei vedea o nouă stea pe cer,
Vei ști că eu sunt aceea.

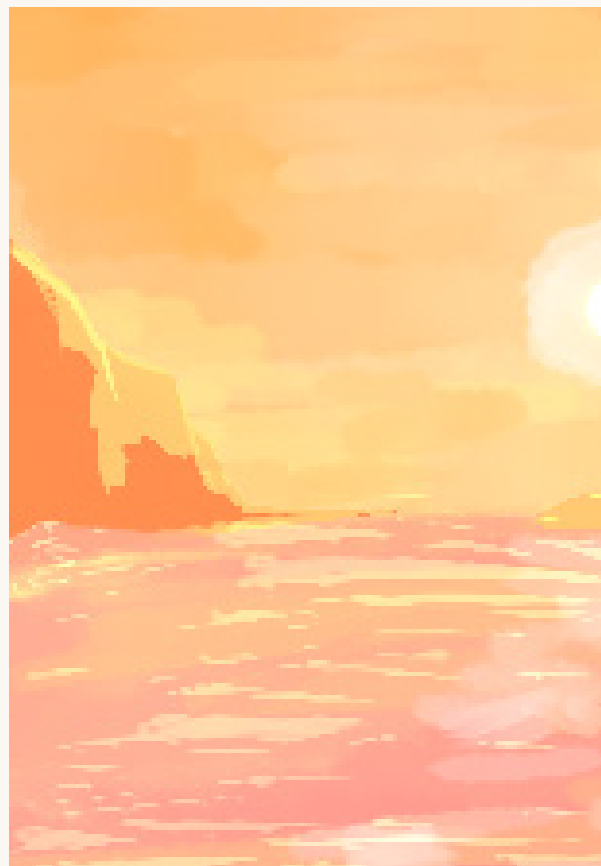
Luna cea zâmbitoare
Îmi face plânsul să devină urlet de durere.
Doar tu mă poți face
Să-mi reamintesc ce-mi place.

Unde e trenul de plăcere,
Pentru care aş da nenumărate stele?
Satul acesta e prea tăcut
Pentru a ascunde ce-am făcut.

Unde au plecat toate nopțile minunate de vară
În care povesteam ce făceam odinioară?
Le-am distrus pe toate,
Iar acum îți amintești doar de palmele luate.

Nu orice simple palme.
Cele cu care ți-am sfâșiat sufletul,
Spunându-ți cum am suferit,
După ce dragostea mea pentru tine a pierit.

Acestea sunt greșeli pe care le-am făcut,
Iar tu ai rămas tăcut.
Un ritual al despărțirii a urmat,
Cu strigăte de neuitat.

Rusu Andreea Cristina

Noapte de vară

Pascal Andreea
clasa a IX-a SS

Clasa a IX-a SN2

O, noapte înstelată!
De-ai ști tu cât mă gândesc
La ce-am avut odată.

În fiecare noapte,
Când văd stelele cerului limpezit
Simt că trăiesc din nou ce-am mai trăit.

Un vis continuu fără stat,
Mă faci să simt nostalgia
De care abia am scăpat.

Luna cea măreață
Care își împrășteie razele pe a mea față,
Visul mi-l readuce
Și dorul pe care nu-l mai pot duce.

Satul e prea tăcut
Și îmi lasă timp să mă gândesc la trecut.
O, noapte grea de vară!

De fiecare dată când te văd,
Lună preamărită,
Am impresia că e chiar
Fața lui, dar aurită.

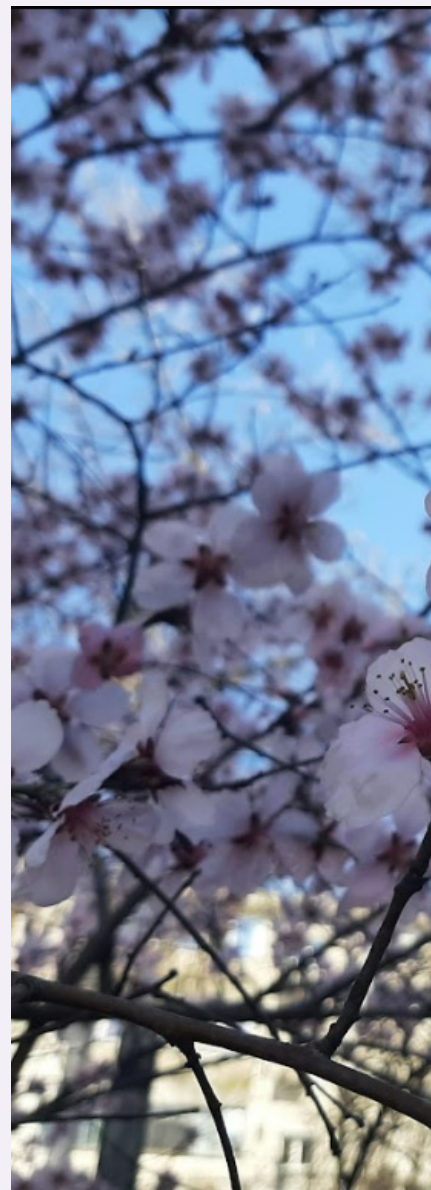
Zile de mai

Giorgiuti Aura
clasa a IX-a MI1

Timpul zdruncină această noapte
Plină de lumini,
Când se topesc pereții și ne curge varul tot pe pleoape.
Și se-nvârte-n spume de nisip
În ape adânci pe malurile uscate.
Timpul, amortit la chip,
Ca un glob de cenușă goală de simțiri
Cade
Obosit pe-o parte,
Plin de molimi și-urâtiri.

Și ca praful unei ulițe pustii
E luat de vântul cald de mai
Și dansează-n cui de zbor;
Ușor.
Cu ochii larg deschiși.
Își cunoaște veșnicia
Și omului zădărnicia
Și crud cum e și fără viață
Ne ia pe rând, ne ia pe toți
În zborul lui amar de mai.

Agățați în ale morții farse
Ale vieții ironii macabre
Pe cerul alb cu umbre arse
Pictat prin ramuri de copac
Sparge miezul lumii noastre,
Și foșnește printre frunze
Beat de-atâtea amintiri pierdute
Imnuri
În onoarea zilelor de mai.

Semen Andrada

Terianthropie

Franț Diana
clasa a XII-a MI1

Clasa a IX-a SN2

Stau întinsă pe nisip,
așteptând să mă scufund în valuri,
văzând că tot nisipul în apă e cufundat
și cum doar sub mine nu sunt întinse valuri.

Stând îmi amintesc cum acum câteva zile
din apă trupul greu mi-am ridicat,
aruncându-mi blana pe o stâncă la-ntâmplare
ca să privesc goală cerul înstelat.

Și după un timp, când să-ncep a păși înapoi,
încercând din mers a-mi prinde blana-n mână
am simțit cum printre degete doar aerul s-a strecurat,
căci stânca rămase și ea goală, privind la Lună.

Și dau să plâng, să mă strâng în mine,
căci știu...știu că cineva blana mi-a furat,
lăsându-mi corpul alb pe o stâncă la-ntâmplare
ca să privească plin cerul înstelat.

Dar mi-e frig deja pe stâncă
și tare mult în apă m-aș ascunde
de-al meu propriu trup de dedesubt,
pe care acum îl cufund în mii de grăunte.

Mai vreau doar să-i șoptesc la Lună,
să o rog să-mi spună și mie
cine m-a lăsat atât de albă și de goală,
luându-mi blana de SELKIE?

Confuzia omului întins pe iarnă

Frant Diana
clasa a XII-a MI1

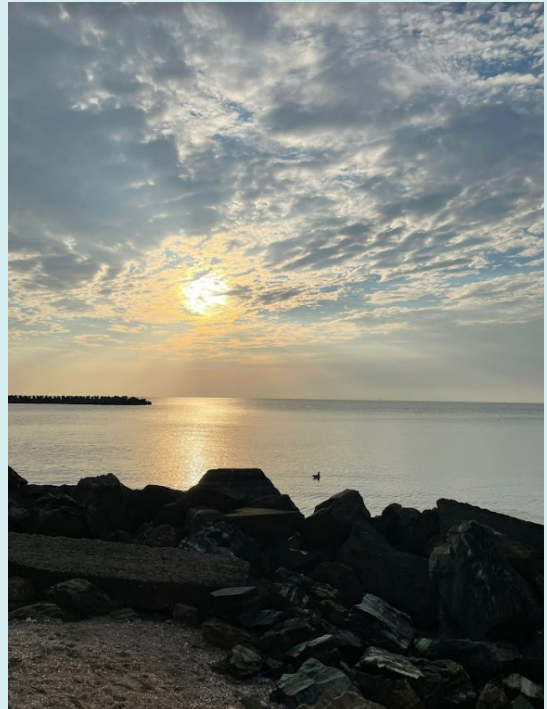
Semen Andrada
clasa a IX-a SN2

Sentimente cu sonorități de stârvuri
mă-ncolțesc la colțul firii,
dau să plec, să fug departe
dar mă-nnoadă-n nuntă cu mirii.
Văl alb de mireasă-n dungi
îmi dă vertijuri violete,
dau să plec, să fug departe,
dar mă-ncheagă-n carne schelete.
Simt spații goale între mușchi
plini cu celule de cerneală,
dau să plec să fug departe,
dar mă-mbibă-n albul din negreală.
văd culori clare și lucide
ce se usucă în oglindă,
dau să plec, să fug departe,
dar mă-mbată un miros de ghindă.
Mă așez sub un stejar pitic
căruia iarna îi cad ramuri,
dau să plec, să fug departe
dar mă-mpăiază un orfan de neamuri.
ce să cred și ce să zic,
nu mai știu nimic, nimic,
doar că nu mai vreau să plec, să fug departe,
ci doar să-ncolțesc într-o terță de cvarte.

Renaștere de ziar

*Franț Diana
clasa a XII-a MI1*

Mi-ar plăcea să fiu
o bucată de ziar,
aruncată în fața porții
PE pământul rece.
Și stând așa,
mi-ar mai plăcea
să-nceapă a ploua
ca să pot să-mi preling
lin
evanescența proprie-mi foi
PRIN pământul rece.
Și astfel, până să se plece o mână deasupra-mi
ca să-mi mănânce din cuvinte,
răsfoindu-mă în voie,
mi-ar plăcea
să fi dispărut deja complet
ÎN pământul rece.
Ca să văd și eu prin propria-mi foaie
cum se citește
o bucată de ziar
SUB pământul rece.

*Covaci Alexia
Clasa a XI-a SS*

Cântec mut scris cu o pană

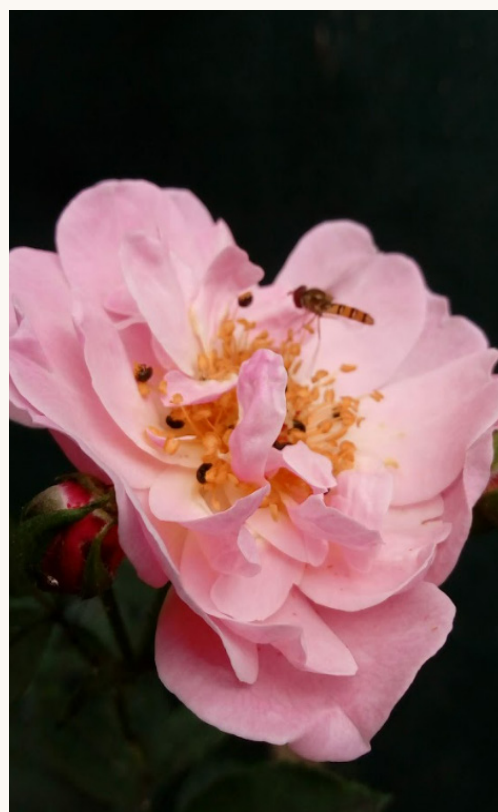
Lac de gheață i se prelinge pe pene
În mijloc de codru unde este captivă –
Dar nu oricum captivă, nu o sugrumă pădurea,
Nici gheața care o ține în loc nu e de vină,
Ci tocmai penele pe care le poartă
Adânc sculptate în ea.

Seară de seară când își înclină capul
Și maiestuos vede o blândă frunză stingându-și răsuflarea -
Resimte atunci adânc câteva frânturi ce apun în ea.
Câteva umbre care nu dispar, nu se desprind,
Ci în ciuda luminii zilei viitoare,
Rămân agățate, moarte, între materie și neființă,
Între celule și vid,
În acel obiect pierdut cândva demult
Care a luat cu el o bucățică din tine
Dar de care
Ai uitat.

Și speră, doar speră cândva
Să nu mai răpească din măreția lumii
Prin orgoliul de a fi lebădă.
Căci din gheață a fost odat' sculptată
Și doar gheața poate
Să-i învie cântecul gol, cântecul surd
Mai departe.

Tu, lebădă mută, legată la ochi
Ce nu poți să vindeci și nu poți să zbori;
Tu, care ai fost cuprinsă în teama de a levita
În cercuri aproape infinite.
Dar fără această oglindă placidă oare spre ce te-ai mai înălța?

Dumitru Ana-Maria
clasa a XII-a MI1

*(fotografie publicată
anonim)*

Privind gheața, ea recunoaște doar
Cele o mie de cioburi ce i-au făurit aripile -
Da, o mie de cioburi din care renaște iar și iar
(Uneori aceleași o mie, alteori cristale noi și frapante)
Dar care prea fragil s-au unificat.
Și cum sticla cioburilor de gheață o taie,
Iar penele pe care le poartă sunt grele,
Rămâne doar să strige despre al său zadarnic vis -
Zadarnic și amărât vis,
De a smulge pană după pană
Din ființa ei
Indiferent cât de goală și urâtă va fi la sfârșit.

Tu lebădă mută, prea inocent joci
Când vrei să fii pură și te sufoci -
Chiar dacă vrei măcar o dată să-ți auzi cântarea
Depart, spre astrele celeste
Ca apoi să te întorci la fel de îndurerată
La gheața monotonă și la lanțuri de plumb ce îți poartă reflexia.
Îți poartă reflexia chiar de nu vrei.

Iar la sfârșit din pielea ta vor picura catifelte
Petale de trandafiri înnegrite
Cu o cerneală a unei imunități
Organice.
Vor picura rând pe rând.

Lacrimi de gheață își prelinge pe piele.
Oare ar curăța durerea ei pământul?
Și-ar înflori florile mai pure?
De-ar deveni frânturile de gheață din ea, cum a visat,
Alte lebede!
Ce-ar fi dacă tot ce ar rămâne să vadă
Ar fi oglinda imaculată și glacială a apei -
Oglindă în care să nu se mai reflecte,
Până când și aceasta ar dispărea.

Căci cu un ultim ecou a ceea ce-aude
Știu că strigă cu disperare pădurea -
În speranța că măcar ea va purta pe aripi cântecul
Și îl va risipi în fascicule fine
Înainte de moarte.

Cortina

Dumitru Ana-Maria
clasa a XII-a MI1

Se aude greu în caverne - ecou multiplu...

Ustură, doare, străpunge.

Se aude din interior și

o clipă lumea-ntreagă se încapsulează

în acest sunet metalic de tuse.

Cerul doarme și pământul respiră.

Sub pelerina grea de oțel ce îți zgârie aripile

respiri și tu, abia conștient de sine,

Tu, care nu ai zburat niciodată sau, dacă da, ai uitat oricum.

Nu știi dacă vezi, căci ce este vederea?!

Poate că auzi, dar ar fi altceva de auzit decât vuietul valurilor care se pierd în larg?

Valuri, care nici nu știi dacă sunt valuri, căci asta este tot ce ai auzit vreodată.

Ai doar impresia că un miros metalic îți este impregnat în păr, în degete și unghii,

în vise și gânduri, în voci și amintiri;

cunoști doar amortitorul miros metalic îndurerat cu venin de urzici.

Și ai impresia că respiri. Impresia

că te sufoci și respiri din nou, până când

reușești să îți simți fiecare alveolă

îngreunată cu fibre fine de azbest,

dar vie!

Și-ncercând să străpungi acea cortină

a vocilor sugrumate de întrebare și dor,

ai doar luminile albastre

de care să te agăți.

Sunt acele ființe care pâlpâie stins
- Fără de umbră -
Acele ființe rămase în capsula
Imposibilității de a evada
Și care înalță spre stele a lor unică dorință
De a dispărea într-un tărâm neatins
de boală, de fum și frânturi de nisip.
Acolo unde te regăsești ca să te pierzi
Și te pierzi ca să te regăsești -
Poate Nicăieri.

Valuri lovesc, iar cerul tot curge -
Ajuns tu cu aripi, păstrezi încă lanțuri:
Vezi, te tot ridici și te scufunzi în smoală
și de fiecare dată te întorci acolo
în aceeași lagună, pe aceeași stâncă
împrejmuită de mări ale amintirii veșnice
și de otrăvuri cu mercur ale uitării,
pierdute pe stânci.
Cu toate acestea înveți clipă de clipă
să țeși acea mantie ușoară,
Singura ta oglindă a realității
spre care vrei să-ți deschizi ochii ca s-o vezi
și care te învelește în basmul muzical
al unui leagăn fără de fier,
al unor aripi fără de scrum.

Însă cum nu știi niciodată care va fi direcția brizei marine
Totuși iată că vezi o altă formă fără de umbră.
Și privind mantia de plumb împânzind aripile altcuiva
Rămâi pe stâncă -
Și-o clipă lumea-ntreagă se încapsulează
în acel zgomot zdrobitor de smoală;
Rămâi pe stâncă doar cu dorința
de a spăla metalul scurs peste aripi
Chiar dacă anii l-au acoperit de urzici
și nu ai mânuși...

Dar cum vezi că pelerina le arde
Iar fumul sufocă ființa
Și nici o frunză din lume nu ar putea
să redevină mască de oxigen,
În acel moment
îți lași degetele să fie aspru înțepate
unghiile împotmolite și pielea arsă,
Doar, doar poate vei reuși
Să decojești plumbul de pe aripi
Și să destrami pânza ce sufocă
și înăbușește plămânii aceia acum de sticlă.
Căci nici o pasăre nu poate zbura
Fără să respire.

Se sparg valuri mărețe în jur
și parcă încă le distingi ecoul -
Acolo pe stâncă, împotmolit în smoală
și-n cenușiul topit pe care tot încerci să-l cureți.
Dar degetele tale nu mai simt
Căci sunt înmănușate de metal și otrăvuri,
Iar ochii tăi nu mai văd
Căci peste ei s-a prelins o cortină de plumb.
Și doar speri cu îndurerare să fi lăsat aripile curate
Și să nu fi pătat cealaltă mantie,
A ta mantie,
Pe care ai aruncat-o la sfârșit peste ele.
Acea țesută din lumini albastre
Acea croită în primul tău zbor.

I'm Alone

I'm alone.
Not in the isolated kind of way
But in the lonely one.
I'm hugging you tighter while still feeling numb.

The panic makes me shiver
And I can't understand
Why I feel so alone
Having you right there.

Maybe is the time that passed
Or the mistakes I have made
I asked you to still be there
But I don't know if I can.

I feel like running away
This is hurting my brain
I want everything to stop
So that I'd feel better again.

Maybe is not your absence.
I started believing that is mine,
You being here,
Me on the other side.

Surrounded by people,
But still feeling alone,
And what hurts the most
Is not knowing how to stop.

Now I'll go again to sleep
Not feeling lonely for a bit,
Hoping that when I wake up
I'll know how to stop things.

Luca Miruna
clasa a VIII-a B

*Luca Miruna
clasa a VIII-a B*

*fotografie realizată de Bejan Iulia
clasa a IX-a F*

In Front of My Home

I started crying in the front of my home,
The wind was cold, but my tears were warm,
I started crying knowing that I
Could never feel the same a second time.

I started crying in the front of my home,
Knowing that the cold I was feeling wasn't warm,
I felt I was deserving the cold in my heart,
The low temperature matching it on the outside.

I started crying in the front of my home,
Watching the darkness, praying for more,
I hoped there was no one to see me like that
Cause I was ashamed of what a scene I made that night.

I started crying in the front of my home,
I wanted the cold to be the only one to keep me warm,
I didn't need a jacket, the feeling was just perfect,
It felt almost like nothing, which I enjoyed at the moment.

The numbness in my hands was nice,
I felt the cold running through my blood,
I lied to myself that was the reason I cried
As I dried my tears and walked inside.

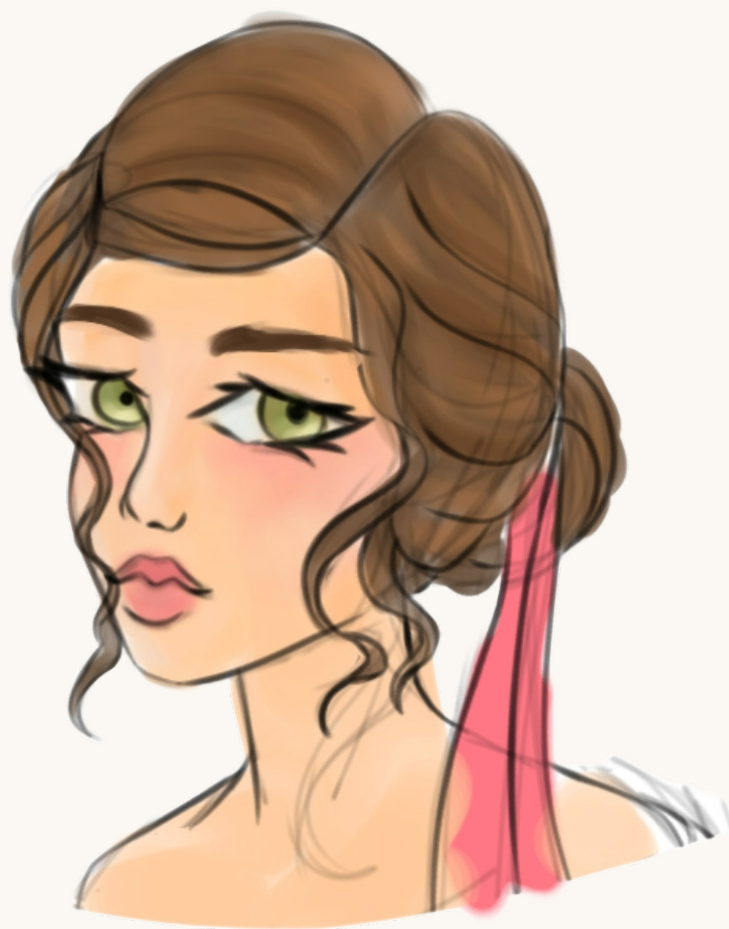
Miros de noiembrie

E un miros dulce, rumegător
Miroase, nu a ploaie, ci mai mult a lacrimi
Lacrimile pe care le-am așezat cu grijă
Pe bordura rece unde ne petreceam nopțile
Și totuși, mirosul ăsta dulce și parfumat
Nu mai are aroma recalcitrantă de regret
Și nici aroma amară de nebunie
Pentru că, da, am fost nebună după tine
Are un miros dulceag, ba chiar calmant
Și reprezintă contrastant sentimentele mele
Pentru că deși disprețul nu mai e aici
Mirosul ăsta nu e un dulce pe care-l vreau ca amintire.

*Cocoțian Riana
clasa a XII-a SN1*

*fotografie realizată de
Popa Teodora
clasa a IX-a MI1*

*desen realizat de
Rusu Andreea Cristina
clasa a IX-a SN2*

Ella Harper

Popescu Daphne

clasa a X-a F

Profesor coordonator:

Ionuța-Natalia Munteanu-Iorga

Ella Harper este personajul principal al romanelor: Prințesă de hârtie, Prințul de hârtie și Palatul de hârtie. Ea este incredibil de puternică, independentă și determinată. Pot spune ca este personajul meu preferat, în povestea căruia mă regăsesc atât din punct de vedere emoțional, cât și ca atitudine.

Ella Harper și-a pierdut familia încă din copilărie și se bazează pe propria persoană din totdeauna. Tatăl ei a abandonat-o, iar mama ei, singura persoană apropiată pe care o avea, s-a îmbolnăvit de cancer, astfel că ea trebuia să o îngrijească constant. Caracterul ei este unul foarte complex, fiind obișnuită cu independența încă de la vârsta de cincisprezece ani: câștigându-și propria existență, lucrând noaptea și mergând la școală dimineța. De asemenea, Ella și mama ei se mutau constant, fără să aibă mulți bani și multe posibilități, dar se descurcau cu ce aveau și supraviețuiau indiferent de circumstanțe. Astfel, atunci când mama ei a murit, fata a continuat să trăiască într-un mod exemplar. Nefăcându-și cunoscută singurătatea nimănui, Ella nu speră la nimic, până când apare prietenul cel mai bun al tatălui ei, având acte de tutelă asupra ei. Fata, considerându-se destul de capabilă să trăiască singură, refuză orice fel de ajutor din partea domnului Royal, indiferentă la averea și luxul pe care avea să i le ofere. Totuși, la un moment dat, ea realizează că modul de viață pe care îl avea nu este decât unul rudimentar, așa că acceptă să stea la familia Royal, însă doar pentru o perioadă de timp.

Personajul este prezentat ca fiind o fire încăpățânată, dar care își cunoaște dorințele și care este în stare să facă absolut orice își propune. Ella nu ezită să apere orice drept pe care îl are și nu se lasă bătută niciodată. „Neînfrică” este cuvântul care o descrie complet. În plus, ea deține o inteligență pură, care-i domină profund personalitatea și care a apărut-o de fiecare situație neplăcută pe care a întâmpinat-o.

Ajunsă în casa familiei Royal, se aștepta să întâmpine mici dificultăți, dar nu s-ar fi gândit niciodată că cei cinci băieți ai lui Callum Royal nu o doreau pe proprietatea lor și nu aveau să aibă niciun fel de empatie față de ea. Totuși, fata se face înțeleasă în ciuda atitudinii ei inabordabile și își croiește propriul drum prin noua sa viață, ce o întâmpină plină de copii înavuțiți și frați insensibili. În timp, Ella construiește o relație complicată de prietenie cu unul dintre frații ei vitregi, care inițial începe prin a fi una bazată pe atracția fizică, dar sfârșește prin a deveni o iubire frățească mult prea puternică pentru a mai conduce către o relație de dragoste. În schimb, Ella se îndrăgostește și formează o conexiune ciudată cu fiul cel mare al lui Royal, cel care nu-și recunoaște sentimentele față de ea și cel pe care nu și-l poate scoate din minte. Fiind o fată hotărâtă, Ella reușește să îl obțină atât pe el, cât și respectul celorlalți frați, precum și o iubire candidă din partea tuturor, intrându-le în suflet și arătându-le ce înseamnă să ai alături o sora mai mică.

Fără de teamă, Ella continuă să treacă prin toate situațiile dificile pe care le întâmpină, căpătând alături o familie care o iubește și care ajunge să îi ofere exact acele lucruri pe care a simțit mereu că nu le are: iubirea și speranța.

Despre paradisul bibliotecă

Două texte pe care le-am citit mi-au rămas în minte: *Matilda* de Roald Dahl și *Vrem să vă dăruim câte o fereastră* de Matei Vișniec. Fiecare ne arată viziunea asupra felului în care arată paradisul. Și chiar dacă ai reuși să definești paradisul, mai rămân câteva întrebări cărora trebuie să le dai un răspuns: Ce semnificație are acest paradis? Cum va avea loc interacțiunea cu acest paradis? Pentru a da răspunsuri acestor întrebări, mă voi folosi de operele mai sus menționate, respectiv de viziunea autorilor acestora despre conceptului de paradis-bibliotecă.

În cartea *Matilda* de Roald Dahl se povestește parcursul tinerei Matilda, din momentul în care își descoperă atracția față de cărți și pasiunea pentru învățat, până în momentul în care este dată la școală și își urmează principiul care spune că cititul și cultivarea intelectuală nu sunt o pierdere de timp sau de resurse.

Raportându-ne la vremurile în care se desfășoară acțiunea din roman, adică la secolul al XX-lea, vremuri în care puteai supraviețui din punct de vedere social și financiar în principal dacă munceai, ne putem da seama că pentru Matilda cărțile ajunseseră o mare pasiune, ceva de care s-a atașat emoțional atât de tare, încât ele au devenit un totem, un talisman. Cu alte cuvinte, bibliotecă a devenit un paradis pentru ea și datorită implicării sale emoționale.

După părerea mea, pentru Matilda cărțile și biblioteca reprezintă un paradis interior, un loc în care se poate regăsi, în care se poate descoperi și cultiva pe sine însăși. Acel paradis este despre ea și pentru ea, este un univers construit cu ajutorul propriilor sale sentimente și emoții.

O altă viziune se regăsește în opera Vrem să vă dăruim câte o fereastră. Aici viziunea autorului cu privire la paradisul-bibliotecă este cea de loc cu rol salvator, nu atât pentru binele personal, al unui singur individ, ci pentru binele umanității. În acest text, cărțile sunt folosite în mod metaforic, pe post de ferestre, cu scopul de a face lumină în bibliotecă.

Spre deosebire de Matilda, în textul lui Matei Vișniec tema paradisului-bibliotecă are o semnificație diferită: se referă la viitorul comunității, la ceea ce pot oferi cărțile pentru a ajuta la evoluția umanității, a societății. Cartea lui Matei Vișniec nu descrie un loc pentru o singură persoană, un loc în care doar aceasta să se simtă în siguranță și în care doar aceasta să evolueze; ci descrie o lume, un spațiu al cultivării intelectuale și spirituale și, practic, construiește imaginea bibliotecii ca fereastră spre viitor

După părerea mea, aceste două texte expun două viziuni care se completează. Primul vorbește despre o fereastră spre suflet, iar al doilea se referă la o fereastră spre rațiune. Textele au în comun tema care prezintă nevoia oamenilor de cărți, nevoie de a visa, de a se conecta în mod imaterial cu alte epoci, cu alte galaxii și alte viziuni. Iar întreg, în aceeași măsură în care omul este

Așadar, paradisul-bibliotecă are atât o deschidere spre suflet, cât și una spre lui cu acest paradis-bibliotecă, dincolo clădirea unei biblioteci, presupune conectarea și descoperirea deplină rituale și intelectuale care ne definesc.

Mulholland Drive

Ghimiș Răzvan
clasa: a XI-a MI2

Nume: “Mulholland Drive”

Genuri: surrealist, neo-noir, mister, thriller, dramă

Anul lansării: 2001

Actori: Naomi Watts, Laura Harring, Justin Theroux, Ann Miller

Regizor: David Lynch

Filmul despre care o să vorbesc astăzi se numește “Mulholland Drive” (în română intitulat „Calea Misterelor”) și este regizat de David Lynch („Eraserhead”, „Inland Empire”, „Twin Peaks”, „Blue Velvet”, „Lost Highway”, „The Elephant Man”). Acesta este un thriller psihologic american care prezintă mai multe evenimente din viața unei actrițe care tocmai a ajuns în Hollywood.

Betty Elmes a venit în Hollywood pentru a deveni un star de filme și se mută în apartamentul mătușii sale care era plecată. În același timp, o altă tânără este implicată într-un accident de mașină pe Mulholland Drive, o stradă pe dealurile Hollywood-ului. Ea este singura supraviețuitoare și fuge de la locul accidentului crezând că mai mulți oameni vor să o omoare. Ea se ascunde în apartamentul lui Betty și astfel cele două se întâlnesc.

La scurt timp, tânăra care își spune Rita (datorită unui poster cu Rita Hayworth) îi dezvăluie lui Betty că ea nu mai ține minte nimic despre ea după accident, nici măcar numele. Betty, sperând să o ajute, îi caută în poșetă unde cele două găsesc o sumă mare de bani și o cheie mai ciudată, albastră. Betty și Rita încep acum să investigheze adevărata identitate a Ritei și în același timp Betty își încearcă norocul ca actriță. În altă parte a orașului, regizorul Adam Kesher are filmul controlat de mafioți, care insistă să aleagă o actriță necunoscută pe nume Camilla în rol principal.

Filmul e plin de evenimente ce pare că nu au niciun sens între ele, însă până la urmă totul se leagă. Aș putea zice că acest film o să fie unul clar și simplu, însă aș minți. Mulholland Drive probabil o să vă lase foarte confuzi despre tot, așa cum m-a lăsat și pe mine și a trebuit să caut înțelesul filmului pe youtube.

În cele din urmă, acesta este un film pe care îl recomand tuturor și chiar dacă o să vă lase cu multe întrebări, cel mai probabil o să vă placă după ce aflați simbolistica din spatele filmului.

Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo

Unul dintre cele mai complexe personaje din literatura internațională actuală este Evelyn Hugo din cartea *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo* de Taylor Jenkins Reid.

Evelyn este un puternic personaj feminin, fiind plină de mister și eleganță. Ea reușește să își construiască o carieră de la zero, deoarece dorește să evadeze din mediul în care a crescut: sărăcie și mizerie. Aceasta cunoștea, de asemenea, foarte bine psihologia umană, fiind capabilă să manipuleze oameni și situații, punându-le în avantajul ei. Toți cei șapte soți pe care i-a avut au fost aleși pentru

a o ajuta să aibă o carieră stabilă și puternică. Deși am crede că

aceasta este o persoană rece și insensibilă, a iubit cu toată inima doar trei persoane:

Harry Cameron (prietenu ei cel mai bun, devenit apoi unul dintre cei șapte soți), Connor Cameron (fiica ei) și Celia St. James (iubirea vieții sale).

Când a intrat în industria cinematografică, Evelyn a cunoscut-o pe Celia St. James, o actriță de care aceasta nici nu visa că va fi îndrăgostită până la cer. În a doua jumătate a vieții sale, Evelyn Hugo a luat fiecare decizie cu gândul la Celia, gândul de a o proteja, pentru că știa că dacă secretul lor va fi dezvăluit, totul va fi teribil pentru ele. Evelyn a protejat-o pe aceasta până în ultimele momente ale vieții sale și a suferit extrem de mult după ce Harry, Celia și Connor au murit. Cu toate aceste drame, ea a părut că rămâne nedoborâtă. Totuși, înainte să moară a ales ca lumea să afle adevărata poveste despre viața ei, așa că a angajat o scriitoare pentru a-și publica biografia.

Finalul romanului spune povestea sinuciderii lui Evelyn. Aceasta s-a sinucis, dar nu din cauza tristeții și singurătății, ci pentru că a hotărât ca nimeni și nimic nu este demn să îi decidă soarta. Astfel, până la finalul cărții, acest personaj și-a demonstrat demnitatea și forța, dar și misterul și eleganța.

Biblioteca de la miezul nopții

Bucătaru Ilinca
clasa a VII-a A
Prof. coordonator:
Niculescu Andra

Că ați auzit sau nu de ea, „Biblioteca de la miezul nopții” scrisă de Matt Haig este o carte care, din punctul meu de vedere, merită citită măcar o dată în viață.

Matt Haig este un autor și jurnalist englez. Acesta a scris atât ficțiune, cât și nonficțiune și este un scriitor care se axează și urmărește psihicul și partea nevăzută a fiecăruia, încercând să înțeleagă perspective diferite și neobișnuite. Pe lângă „Biblioteca de la miezul nopții” (carte pe care o voi evalua și descrie mai în detaliu), a mai scris „Cum să oprești timpul”, „Cartea alinării”, „Gânduri de pe o planetă nervoasă”, dar și cărți pentru cei mai mici: „Un băiat numit Crăciun”, „Fata care a salvat Crăciunul” și multe altele.

Matt Haig este îndrăgit atât de cititori, cât și de critici și editori. Este apreciat pentru sensurile profunde pe care le introduce cu ușurință în orice subiect al scrierilor sale. Matt vorbește despre psihologie, direct sau indirect, fapt care pe mine m-a îndemnat să îi citesc opera.

Cartea propriu-zisă, „Biblioteca de la miezul nopții”, a fost publicată în 13 august 2020 de către „Canongate Books” și „Penguin Random House”. La noi, însă, cartea a fost publicată de Nemira și tradusă de Cristina Nan.

Așadar, totul este relatat de către personajul principal, Nora, care nu duce cel mai reușit și fericit trai. Aceasta lucrează, are un job, însă de abia reușește să-și plătească chiria. Îi place muzica, cu toate că a refuzat să performeze internațional alături de fratele ei și prietenul său în trupa lor muzicală. Este singură, nu are pe nimeni, mai puțin pe motanul său. După ce acestuia i se întâmplă ceva cumplit, Nora nu mai reușește să găsească un motiv de a mai respira.

Dar viața nu vrea să o ajunge într-o bibliotecă imensă, bibliotecară. Aceasta îi va da despre viață. Nora cutreieră care le-ar fi trăit dacă ar fi și neimportantă deciprincipală. Cu toate că anume, fata nu are o bibliotecă. Oare ce va circumstanțe? Mai povețele și viețile trăite bine, nu am să dezvălui ale cărții. Este treaba voasNorei și lucrurile pe care le des-

părăsească cu una, cu două. Nora unde o întâlnește pe doamna niște lecții importante și prețioase lumi paralele, fire de viață pe luat chiar și cea mai mică zie altfel decât în viața timpul nu are o măsură eternitate în această face Nora sub aceste important, după toate acolo, ce decizie ia? Ei aceste piese de rezistență tră să descoperiți lumea prinde din această întâmplare.

Această lectură este profundă. Temele urmărite sunt: zbaterile minții, curajul, frica, dar și regretele și mulțimea de alegeri controversate. Pe larg, este o carte tristă, cu înțelesuri grele, dar care te învață multe. Face parte din literatura universală, fantastică.

Nu am găsit puncte ale întâmplării care să nu-mi placă, dar cu toții suntem diferiți, așa că șansele ca tu, cititor, să găsești minusuri sunt mari (și plauzibile).

Mi-a făcut pielea de găină, să fiu sinceră. M-a emoționat, mi-a inspirat o stare de confort, regăsindu-mă cu ușurință în această lectură. Atunci când am terminat-o, am început să reflectez cu adevărat asupra vieții. Cu toate că are multe definiții, viața este oportunitate de a trăi. Deznodământul a avut loc cât se poate de așteptat și neașteptat în același timp. O carte care se joacă cu mintea ta și care te pune pe gânduri.

În concluzie, s-a ridicat la nivelul așteptărilor mele, cu toate că eram sceptică în legătură cu ea. Consider această scriere una deosebită, care sigur te va îndrepta spre mai multe lecturi de acest fel. O recomand pentru fiecare frază înțeleaptă pe care o conține și pentru simplul ei conținut!

Voi încheia această recenzie prin a spune că atunci „când vei ajunge să iubești viața, vei vedea frumusețea în toate lucrurile posibile” (citad de Khalil Gibran, scriitor libanez).

Ferma animalelor

Manolache Roxana Andreea
clasa a XI-a MI2
Profesor, coordonator:
Milin Tihomir

George Orwell, pseudonimul sub care a scris Eric Arthur Blair, este autorul cu cea mai mare notorietate în literatura distopică și este unul dintre scriitorii care a instalat într-o formulă ficțională logica utopiei în unul dintre romanele sale, „Ferma animalelor”, publicat pentru prima dată în 1945 la Londra.

Textul orwellian este o satiră politică care, în esență, prezintă, sub forma unei fabule, o perioadă neagră din istorie, cea a revoluției bolșevice și a conducerii staliniste, incluzând procesul instaurării și dezvoltării comunismului și alegorizând ascensiunea la putere a dictatorului Iosif Stalin.

Cartea posedă o transparență impresionantă, trimiterile către fundația istorică fiind cu ușurință recunoscute.

Ierarhia socială a fermei coincide cu structura societății din primele decenii ale secolului al XX-lea. Omul muncitor, care și-ar da viața pentru țara sa, fiind creionat în caracterul puternic al lui Boxer, unul dintre caii fermei, iar oamenii pe jumătate educați regăsindu-se în personajul caprei Muriel. Observăm și două reflectări diametral opuse și anume a oamenilor sceptici din Rusia și din afara acesteia, înfățișată de către Benjamin, măgarul, și corespondenții susținătorilor comuniști, dedicați sistemului și încrezători în acesta, dar păcăliți, câinii.

Strategia sperierii potențialilor dușmani, instaurării unei senzații de frică în rândul maselor și alungării rivalului politic, des întâlnită în cadrul dictaturilor, este aplicată prin intermediul unei poliții secrete, oglindită în câinii crescuți pe ascuns de Napoleon.

Sentimentul superiorității raportat la propria persoană, la apartenențele religioase cât și la proveniențele etnice, insuflate în astfel de sisteme precum cel sovietic, se reflectă în sloganul născut din cele 7 porunci, care se află la baza Animalismului: „Patru picioare sunt bune, două picioare sunt rele”.

Figurile centrale ale Revoluției ruse erau suverane în raport cu masele proletare asemenea porcilor față de celelalte animale, care prin vot unanim au fost declarate clasa intelectuală după alungarea proprietarului.

Malformarea memoriei, un fenomen vizibil prin încercarea răufămării numelui lui Snowball de către comitetul porcilor comuniști în urma izgonirii subite acestuia, creează o ambianță propice în vederea constituirii unui climat de delațiune care rezidă în sugestia creșterii indicelui de vigilență cu privire la alți posibili trădători, aliați de ai persecutatului.

Cartea debutează cu o adunare generală în hambar la apelul unui veritabil emisar al ideii de utopie, Seniorul, care își relatează visul premonitoriu în care se acreditează ideea că libertatea se definește în legătură cu omul, eliminarea omului echivalând cu instituirea unei lumi ideale. Discursul are un impact puternic și sentimentul de ură față de om simultan cu dorința de a îl alunga se sădește în mintea regnului animal, astfel încât ideea utopiei trăiește chiar și după decesul timpuriu al oratorului. Instinctul lor preconizează revoluția propriu-zisă mai curând decât conștiința, întrucât simt că este de datoria lor să pregătească răscoala, chiar dacă se arată sceptici asupra longevității lor pentru a fi părținași. Învingătoare se dovedește intuiția, revoluția evoluând în ziua solstițiului de vară.

Este creat un întreg sistem de gândire, bazat pe învățăturile Seniorului, numit Animalism, cu cele 7 porunci drept piloni, esențiale în stabilirea condițiilor necesare creării utopiei, dar mai ales în transformării utopiei în distopie odată cu încălcarea lor. Privațiunea educației alături de denaturarea puternică a noțiunii de libertate și prezența sentimentului de frică provocat de amenințările cu privire la întoarcerea lui Jones la putere constituie plusuri în instaurarea unui regim, facilitând piedicile în formarea și exprimarea propriilor opinii contrare.

Discursurile lui Napoleon, alături de explicațiile Guițătorului, au la bază una dintre temele principale abordate, manipularea, făcând astfel, prin jocuri de cuvinte, trecerea de la o lume la alta nesizabilă pentru locuitoarele fermei, acestea păstrându-și pentru un timp îndelungat convingerea că viața lor este una de înaltă calitate.

Ordinul de predare a ouălor găinilor în scopul îndeplinirii unor afaceri omenești emis de către porci aduce la suprafață tema libertății. Comanda văzută prin ochii animalelor drept o crimă, un atac asupra potențialilor urmași, declanșează instincte primare. Astfel, pentru prima oară de la alungarea lui Jones, se stârnește o rebeliune, care dovedea că există limite până la care regimul totalitar poate ajunge.

Cu trecerea anilor, animalele se predau complet noului sistem și renunță la propriile visuri de glorie și libertate, amintindu-și prea vag promisiunile utopiei, ori fiind prea june pentru a ști despre acestea.

Scena finală, cea a jocului de cărți, este una simbolică, dezvăluind noua realitate mai mult decât bizară. Porcii în urma schimbării posturii sunt deveniți asupritori, fiind construiți după chipul răului propriu-zis. Distincția dintre fostul lor opresor, Jones, și protectorul, Napoleon, dispăre în cele din urmă, animalele adunate la geam găsind imposibil să întrezărească diferența dintre porci și oameni, permițând astfel să vadă că societatea în care trăiseră înainte și cea pe care au ajutat să o creeze sunt identice.

Așadar, dorința de a crea o societate utopică, în absența ființei umane, este pervertită din cauza poftelor de putere a unei minorități manipulative.

desen realizat de
Toma Teodora
clasa a X-a SN2

Evariste Galois

Spineanu Rareș-Constantin

Clasa a XI-a MI2

1. Viața lui Galois

Galois s-a născut pe 25 octombrie 1811. A fost interesat de matematică destul de devreme în viața sa și la vârsta de 14 ani a găsit o copie a *Eléments de Géométrie* de Legendre, pe care, se spune, l-a citit "ca un roman" și l-a stăpânit la prima lectură. La 15 ani, citea lucrările originale ale lui Lagrange din care probabil s-a inspirat foarte mult. Chiar dacă Galois a studiat din greu în timpul liber, nu a fost foarte motivat când era vorba de activitatea la clasă.

În 1828 i s-a respins intrarea la L'Ecole Polytechnique, care era cea mai prestigioasă a instituție de matematică din Franța la acea vreme. Se pare că a eșuat din lipsă de explicații la examenul oral.

La 28 iulie 1829, tatăl lui Galois a murit prin sinucidere. Galois a avut o relație foarte strânsă cu tatăl său, așa că aceasta a fost o mare durere în viața lui.

În 1830, ca urmare a sugestiei lui Cauchy, el a trimis un memoriu despre teoria ecuațiilor unui alt gigant al matematicii, și anume Joseph Fourier. Din păcate, Fourier a murit la scurt timp după, iar memoriile s-au pierdut. Acesta a fost, desigur, un eșec, dar Galois nu a renunțat atât de ușor. Mai târziu, în același an, a publicat trei lucrări. Unul dintre ei a schițat ceea ce urma să devină teoria Galois și unul dintre ei a studiat pentru prima dată ceea ce numim acum corpuri finite care urmau să devină foarte importante în domeniul teoriei numerelor.

Pentru a înțelege situația și viața lui Galois, trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat în Franța în acel moment. Galois a trăit în mijlocul celei de a doua revoluție franceză și a fost foarte implicat în această revoluție, în lupte și dezbateri. El a participat la revolte de pe stradă și și-a dedicat timpul atât matematicii, cât și politicii.

În anii de după moartea tatălui său, Galois a devenit din ce în ce mai violent și a fost arestat de mai multe ori. În ianuarie 1831, Galois a încercat din nou să-și publice ideile, dar marele matematician Siméon Denis Poisson și-a găsit opera de neînțeles”. Galois, aflat în închisoare la acea vreme, era furios din cauza acestei respingeri din partea lui Poisson, dar de data aceasta a luat cumva în serios criticii și a început să-și adune lucrările și să scrie argumente mai atente.

Galois a fost eliberat din închisoare la 29 aprilie 1832. Și la scurt timp după aceea a participat la un duel. Au existat multe speculații cu privire la celebrul duel. O scrisoare de la Galois cu 5 zile înainte de duel sugerează că Galois era îndrăgostit și că duelul a fost în onoarea iubirii sale. Cu o seară înainte de duel, Galois era atât de convins de moartea sa iminentă încât a stat treaz toată noaptea compunând ceea ce avea să devină cea mai mare contribuție a sa la matematică: celebra scrisoare către Auguste Chevalier în care își exprimă ideile, și atașează și trei manuscrise.

2. Descoperiri în algebră

Cu toții cunoaștem din clasa a VII-a cum se rezolvă o ecuație de gradul 2-lea, și probabil ați auzit de formulele lui Cardano pentru rezolvarea unei ecuații de gradul al 3-lea, dar v-ați gândit vreodată dacă se poate să existe formule pentru orice ecuație de orice grad? Ei bine, răspunsul este că există formule doar până la gradul al 4-lea, iar această descoperire îi poate fi acreditată lui Galois.

A fost primul matematician care a folosit termenul grup ca noțiune matematică de reprezentare a unei mulțimi de permutări.

În matematică, teoria Galois, introdusă de Evariste Galois, oferă o legătură între teoria corpurilor și teoria grupurilor. Această legătură, teorema fundamentală a teoriei Galois, permite reducerea anumitor probleme din teoria corpurilor la teoria grupurilor, ceea ce le face mai simple și mai ușor de înțeles. Teoria Galois a fost folosită pentru a rezolva probleme clasice, inclusiv pentru a arăta că două probleme ale antichității nu pot fi rezolvate așa cum au fost afirmate (dublarea cubului și trisectarea unghiului) și caracterizarea poligoanelor regulate care sunt construibile (această caracterizare a fost dată anterior de Gauss, dar toate dovezile cunoscute că această caracterizare este completă necesită teoria lui Galois).

Bibliografie

https://en.wikipedia.org/wiki/Evariste_Galois
<https://en.wikipedia.org/wiki/Galoistheory>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Doublingthecube>
<https://www.cantorsparadise.com/for-the-love-of-mathematics-84bf86a8ae09>

Eutanasierea

Etica în viziunea exemplelor

Cazul unui pacient ce ar trebui să suporte o durere foarte mare, rămânând incapabil în a comunica, și polemica rezultată din posibilitatea eutanasierii.

Franț Diana
clasa a XII-a MI1

Cultura budistă ne învață un lucru extraordinar, ce stă la baza ideologiei lor, ce îi formează ca ființe și îi definește ca existențe în prezent. Aceștia consideră că toate ființele tremură în fața morții, viața fiindu-ne la fel de dragă tuturor. În ceea ce ne privește strict pe noi, oamenii, în anumite măsuri ne putem obișnui cu ideea că va urma să murim, dar câți dintre noi se pot obișnui cu ideea că ar trebui să renunțe complet la orice fel de speranță ce are ca scop ameliorarea acestui adevăr terifiant? Precizez termenul de „om” pentru că îmi e prea îndepărtată orice formă de înțelegere asupra percepției din ochii și din mintea unui individ aparținător unei alte specii. Abordând exemplul unui om care, din punct de vedere științific, este declarat „lipsit

de speranțe”, care rămâne doar cu o imensă capacitate de a simți suferință, nu putem decât să ne întrebăm cum vede el acest balans al certitudinii morții apropiate și a trăirilor îmbibate în dureri cumplite. Totuși, oare nu suntem toți la fel de conștienți de certitudinea morții și de predispunerea certă la trăirea stărilor de suferință? De ce lungimea perioadei de timp în care se manifestă cele două concepte poate influența atât de mult modul în care ne raportăm la exemple? Ce înseamnă să ai o dorință, un vis, și să paralizezi în interiorul ei, să împietrești în forma sa absolută, în așa fel încât să nu o mai poți nici contrazice, dar nici apăra, rămânându-ți doar probabilitatea ca trupurile mobile din jurul tău să acționeze pentru tine în concordanță cu gândurile tale. Dar cum să știe ele ceea ce gândești, ce ar conecta aceste trupuri mobile de punctul tău fix? Astfel, ne-ar rămâne doar să îi permitem împietritului să zacă în spatele măștii sale de piatră până când aceasta se dezintegrează de la sine. Dar cum am ști dacă acesta ar urla mut și surd în mijlocul ei, cerându-ne cu disperare ajutorul? Ei bine, mai simplu ar fi să nu ne implicăm pentru a putea să ne culcăm cu „conștiința împăcată”. Căci mereu a fost

și mereu, probabil, va fi cea mai ușoară metoda de acceptare a lucrurilor pură observare a naturii și a metodelor ei de soluționare. Sau nu? Hmm, poate că ne folosim de ea doar până în anumite puncte ce nu interferează prea mult cu restul valorilor noastre. Inconsecvența umană putrezește și mucegăiește în propria sa existență. De ce ne îngrozește așa de tare o dorință oarbă, surdă și mută, care poate nu e altceva decât o închipuire a celor ce sălășluiesc în ungherele teoretice ale neafectării, și nici nu ne întoarcem măcar privirea către strigătele, zbieretele doritoare de viață, smuciturile și luptele pentru eliberare ale animalelor sortite ornării farfuriilor noastre? De ce etica noastră se spulberă în mii și mii de cioburi în fața zidurilor pe care le clădim între specii, ba chiar între indivizi? De ce empatia noastră începe a tuși odată ce aparențele exterioare încep a se diferenția, ba chiar moare stând în porțile mai marilor diferențe? Un strigăt tot un strigăt e, o revoltă tot o revoltă rămâne, iar o oroare și o frică înspumată în priviri nu se pot trece niciodată cu vederea. În fața morții toți ne asemănăm, la fel ca și în pridvoarele miracolelor vieții, așa că cine ar putea contesta veridicitatea acestei mârșave inconsecvențe? Mîntea noastră se învârtă prin labirinturi familiare, comode, bine cunoscute și, de teamă, întoarce spatele unor posibile ieșiri din aceste labirinturi, le reneagă, le îngroapă, le ascunde, se ferește de

ele pentru a nu îi păta prezenta identitate, pentru a-i apologia în continuare imaginea. Mi-ar plăcea să cred că un om căruia i se permite a muri într-o suferință voită, fără a i se lua viața, nu diferă prin nimic unui animal căruia i s-ar permite a trăi într-o dorință voită, fără a i se lua libertatea. Toți ne acceptăm în tăcere suferințele până când acestea nu intersectează furturi ale libertății, însă, când o fac, sunt cumplite, arzătoare, dar deseori nu ajung să producă cenușă și fără cenușă nu avem ce jeli. Astfel că și dânsle ne sunt luate, lăsându-ne doar un corp gol și pe veci neinflamabil în flăcările focului. Așa că vă rog să nu mai dați foc la trupuri împietrite și strigăte mute, dar vă rog și mai mult să nu mai ardeți chinurile vii pentru a le destina tăcerii!

Pătrățelele existenței noastre

*Franț Diana
clasa a XII-a MI1*

Rog imaginația cinematică a cititorilor noștri să vizualizeze următoarea scenă. În fața noastră ia ființă o fată, de vreo 13 ani, singură la părinți, ce nu se simte deloc apropiată de vreun părinte anume, și nu prezintă nicio dorință de a ține partea mamei sau tatălui, de a proteja cât poate, fizic sau verbal pe vreunul din ei. În fiecare seară, fata pregătește cina pentru întreaga ei familie, cât poate de repede, în ideea că va termina la timp ca să apuce să mănânce singură înainte ca părinții ei să ajungă acasă, pentru a putea să se refugieze în camera ei după, în timp ce aceștia iau masa. Mereu a avut impresia că la fel cum ei o cresc financiar și material, și ea trebuie să întoarcă favorul, însă numai material.

Dar de data aceasta, ceva s-a întâmplat diferit. În timp ce se pregătea să arunce legumele tăiate în oală pentru a fierbe, de frică și presată de timp, s-a grăbit mult mai tare ca de obicei și a aruncat ultimele bucăți de mazăre de la o distanță mult prea mare, și cu o putere mult prea mare. Astfel că s-a opărit destul de tare la mână. O vedem acum în fața noastră pe fetiță scoțând un mic geamăt de durere, ce poate să îi cauzeze doar o singură scurgere automată de lacrimă. Merge repede să se îngrijească și uită complet oala pe focul rămas la o intensitate

prea mare. Arsura începe să ia o formă definită și putem observa pentru prima dată cât de tare a afectat-o de fapt. După reacția ei părea mai nimic, nu? Dar tot ce îi trece ei prin cap, în loc să-și conștientizeze durerea, este cât de bine poate ascunde asta de părinții ei. Niciodată nu vrea să lase nici cea mai mică scânteie în urmă, de frica oricărui posibil incendiu. Ideea de a ascunde asta începe să o obsedeze și în continuare uită de mâncarea de pe foc.

Cadrul ne întoarce către oală, din care de mult se scurge totul pe afară, vedem cum apa fiartă atacă mobila, parchetul, plita, cum totul sub acțiunea ei se modifică, se umflă, crapă. Nu cruță nimic. Dar de data asta părinții intră pe ușă. Rămân blocați privind direct către bucătărie, căci parterul casei e un spațiu complet deschis, ca să nu existe ideea de ascunziș, intimitate, evadare, totul e Palatul din Knossos fără labirint, mereu văzând centaurul. Fata încă nu aude nimic. Părinții încep să strige la ea, mama aleargă să oprească focul. Fata se sperie și încremenește în baie. Acum cadrul rămâne doar pe fată, pe respirația ei, pe modul în care începe să perceapă fiecare sfârșitură din podea, își dă seama de oală acum, deduce ce s-a întâmplat, vedem asta în privirea ei. Reconstituie intrarea părinților, își vede rana pe mână sub adevărata ei formă, dar pe lângă asta începe să audă strigăte din bucătărie, nu mai sunt legate de numele ei, ci devin indistincte, legate de câți bani s-au dat pentru realizarea bucătăriei, cine a învățat-o pe fată să facă una ca asta, cum vor putea să-și recupereze banii prin ceva garanție a vreunui produs, dar cum, după bănuiala fetei soluții nu s-au găsit, și-au început strigătele unul la altul, cum fiecare și-a permis să vină așa târziu acasă, să nu se ocupe de mâncare, sau de fata lor. Nu e un strigăt ce să sune a îngrijorare, e doar un cuvânt acuzator, e “fata ta”. Dar în toată această încercare a fetei din baie să apese sau nu pe clanță pentru a explica totul, observă geamul. Și fără să se mai gândească, îl deschide

și sare pe el. Găsește curtea din spate, sare și din ea, fuge pe strada întunecată, fuge și fuge până dă de un câmp, se aruncă pe jos și începe să plângă apoi se uită la stele, se strânge de genunchi stând pe fund și începe să se legene, își ghemuiește capul între picioare și acum nu mai privește nimic.

Și pentru că ea nu mai privește nimic și prin urmare nu mai poate vedea ce se întâmplă în jurul ei, tot cadrul natural, sentimental, intim, pur, catarsiac

se sparge deodată în milioane de cioburi și apare în fața noastră un fel de Univers primordial dintr-o dată, ce seamănă cu o cameră albă imensă, fără început și fără final, de o lumină neonată peste tot, pe tavan, pe podea, pe pereți. Iar sub fată vedem a fi trasat un pătrat exact. Cadrul se mărește și vedem cum în jurul ei sunt mii și mii de oameni ce stau fiecare în pătratul lui, în aceeași cameră infinită, cu capul ghemuit între genunchi, plângând. Nu știi cine ești de vezi asta, a cui e perspectiva, dar te poți doar întreba ce s-ar întâmpla dacă unul din ei și-ar ridica privirea? Ei bine, scenaristul a făcut în așa fel povestea, încât să deduci că personajele atât de mult și-au dorit să poată să facă asta, să simtă acea izolare, singurătate, durere, într-un așa fel, încât niciodată, niciodată nu-și vor ridica privirea. Pătratul lor e singurul ce va fi umezit de lacrimi. Și când nu vor mai fi lacrimi, își vor opri legănatul, se vor ridica, vor fugi înapoi în baie, vor clipi și-și vor da seama că toate astea s-au întâmplat în mintea lor în timp ce mâncau mazărea singuri în bucătărie. Vor intra părinții exact când și-a terminat tot din farfurie, se vor saluta politicoși, își va pune blidul la spălat, va merge pe scări la ea în cameră, ținându-se de balustradă, se va întinde în pat și se va culca. Am să admit că ideea de cadru a unei camere infinite, în care nimeni nu-i poate remarca pe cei din jur, toți stând în pătratul lor, e cumva inspirată dintr-un tablou ce aparținea Neoplasticismului. Ei credeau că nu există

niciun punct focal al imaginii, pentru că fiecare formă geometrică reprezintă ceva doar în relație cu întregul, ca o lege universală a vieții ce se tot repetă, și totuși fiecare element e despărțit. Iar acel nou real neonat, e bazat pe spațialism și canvasul tăiat ce în sfârșit îți permite să vezi ce e după pânză.

Spațialismul pânzei tăiate. Pare nimic, așa-i? Încă o operă de artă pe care s-au dat foarte mulți bani când oricine ar putea face asta. Dar, dar, ce a vrut el să spună? După atâtea sute de ani în care arta a fost doar o încercare infinită de a reproduce realitatea într-un mod mai real ca pe cea din fața ta, de a crea iluzii, copii, mai adevărate ca palpabilul, idoli, vise, idei referitoare la “estetică, morală, frumusețe, autoritate, ierarhie”, după atâta timp în care totul s-a rezumat la materialitatea unei pânze înscrise în neapărata sferă de lucru a unui “artist”, acest domn îi râde în față și are tupeul să o taie, fără pic de ezitare și să ne acorde șansa de a privi după ea, în spatele ei, în locul în care el nu a creat nimic. Arta lui nu însemna ceva ce a făcut el, ceva ce a reproduș, căci totul e o reproducere, nu știm ce e aia o idee complet originală, neinspirată, arta lui e o dezvăluire a ceva ce nu s-a mai dezvăluit. Arta lui e ceva ce nu mai stă în sfera creației, cât în sfera necreației creative. Oricine, în fond, ar fi putut să taie o pânză, e adevărat, dar cine a putut să gândească să taie pânza? Însuși acest concept în sine te șochează. Cum să ajungi să ai ideea de a tăia pânza? Acum că el a făcut-o ne permitem toți să luăm un cuțit, un cater, orice și să despicăm un material, dar cum să faci asta când nici nu puteai concepe așa ceva oricât de mult te străduiai. A dezintegrat un Univers. După l-au pus să despică pânze la infinit, să le dea găuri punctiforme, să le taie. Au exploatat partea de dincolo de tablou cât s-a putut. Au făcut bani și din noul Univers, și ne-am întors la neoplasticism, căci noul Univers e doar un alt pătrat mai la stânga. E doar un nou pătrat din care nu vrem să ne ridicăm privirea.

Înapoi în natură Căsoaia, jud. Arad

text scris de Franț Diana și Jurcan Raul

Participanți:

- Franț Diana
- Franț Nadia
- Vela Maria
- Burlică Andrei
- Jurcan Raul
- Inoveanu Mario
- Lazea Lavinia
- Marin Damian
- Ghimiș Răzvan
- Mrejea Viviana

Profesori coordonatori:

- Ancuța Cosmin
- Samfirescu Isabela
- Stoia Simona

"Drumeția în natură este mai mult decât o plimbare pe cărări de munte. Este o întâlnire cu cel care ești cu adevărat, cu limitele tale care te provoacă în același timp să faci următorul pas. Este, de fapt, ceea ce vrei tu să fie!"

În perioada 3-5 iunie 2022, a avut loc prima ediție a proiectului „Înapoi În Natură”, în localitatea arădeană Căsoaia, din inima Munților Zarandului. Acest proiect s-a desfășurat sub forma unui concurs pe echipe ce avea însă ca scop principal, așa cum ne destăinuie însuși titlul său, reîntoarcerea tinerilor în mediul natural, printr-o serie de activități captivante. Astfel, de cum s-a lansat această idee fascinantă, mai multe licee din județele Timiș și Arad s-au hotărât să se implice, printre care și Colegiul Național C.D. Loga. Ce pot să spun altceva

de cât că în momentul în care domnul profesor de geografie Cosmin Ancuța ne-a adus la cunoștiință această intenție “eco-educativă”, nu am mai putut de bucurie nici noi elevii și nici profesorii? Așa că, vineri, în după amiaza de 3 iunie, am purces la drum cu trenul din Timișoara, două echipe a câte 5 elevi fiecare, alături de profesorii noștri coordonatori Samfirescu Isabela, Cosmin Ancuța și Stoia Simona. Călătoria până la Căsoaia, folosind trenul și ulterior microbuzul, a fost încântătoare și ne-a adus tuturor zâmbetele pe buze, întrucât am povestit, am glumit, am cântat și ne-am jucat între noi, dându-ne frâu liber imaginației. Căci ce poate fi mai frumos decât să te poți bucura de simplitatea unor discuții interesante alături de amicii tăi, în timp ce privești pe geamul trenului către pâlcurile de pădure ce par că aleargă o dată cu șina, spre a nu se mai termina vreodată. Iar acest peisaj al pâlcurilor de pădure, a început încetul cu încetul să se transforme într-un codru în toată firea, cu cât ne apropiam mai mult de destinație. Fapt ce a disipat convorbirile dintre aproape toți pasagerii, lăsându-ne fascinați de măreția arborilor pe care îi aveam în față și de modul în care se succedau atât de armonios, de melodios, precum într-un vals misterior ce te vrăjește.

Odată ajunși în complexul de primire al elevilor din Căsoaia, și instalați în camere, am fost informați despre cum puteam utiliza bucătăria spre a ne găti singuri, despre respectarea și protejarea zonei și a taberei, iar nu în ultimul rând despre probele ce ne așteptau în următoarele două zile. Pentru început ne-am organizat echipele și ne-am prezentat noi, elevii de la Loga, sub numele de „Miorițele” (din care făceam parte și eu) și „Tovarășii”.

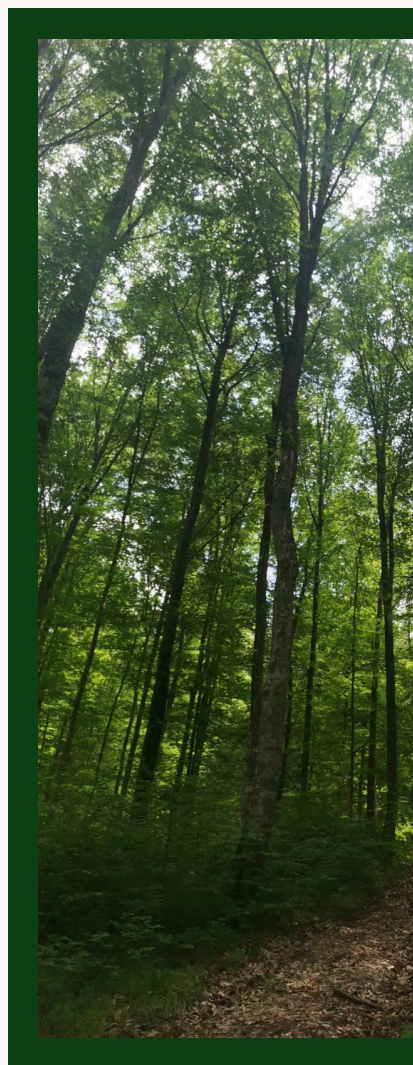

Eu și echipa mea, „Miorițele”, formată din Nadia, Maria, Andrei, Raul și cu mine, ne-am trezit sâmbătă dimineață plini de entuziasm pentru cele ce urmează. Prima activitate a fost Traseul de Regularitate, o expediție pe echipe desfășurată pe un traseu turistic marcat, de tip circuit, cu o lungime de circa 14 km și o diferență de nivel de peste 400 m, având la dispoziție doar o hartă. Ceea ce trebuia să facem era să ajungem în toate punctele însemnate pe hartă și să ne fotografiem lângă indicatoarele turistice ce le desemnau. Bucuroși am plecat astfel din tabără alături de doamna profesor coordonator Samfirescu Isabela și ne-am început drumeția. Și prin ce locuri am trecut, pe sub umbra unor maiestuoși copaci, pe lângă râuri și pâraie, pe la răscruce de drumuri, printre zburdalnice animăluțe și luxuriante specii de plante, pe lângă diferite ciuperci, ascultând ciripitul păsărelor și adierea vântului printre ramurile înfrunzite. Fiecare dintre noi trebuia să se orienteze pentru fiecare cotitură, pentru a ne continua traseul pe drumul înregistrat. Dar era atât de frumos, de cuprinzător, nu ne venea să ne îndreptăm spre final. Ne purta pasul prin poienițe și frunzișuri de poveste, pe care le vom purta în sufletul nostru cât vom putea. Ne consultam pentru direcție și ne foloseam de tot ce ne oferea natura pentru a ne descurca fără pic de tehnologie. Din când în când făceam mici pauze pentru a bea apă sau a mânca puțin ceva pentru energie, iar în acele clipe, stând jos, priveam uimiți coroanele copacilor purtate atât lin de vânt de colo colo, încât părea că deasupra noastră se află sublimele valuri ale mării. Când porneam din nou la drum începeam a cânta, a fluiera, a povesti și a asculta natura, făcând în sfârșit complet parte din ea. Iar cu fiecare marcaj de care dădeam, simțeam o stare de bucurie inegalabilă că ne-am descurcat, și totuși o tristețe apăsătoare, o nostalgie ce ne amintea că ne apropiem din ce în ce mai mult de finish. La unul dintre marcaje ne-am întâlnit și cu alte echipe din Arad și am fost încântați să îi vedem la fel de fascinați. Printre râsete, povești din copilărie, observații despre împrejurimi, fotografii realizate de aparate retro, poezii, melodii și liniști am cutreierat astfel codrii și dealuri cu zâmbetul pe buze. Poate nu pot așa de bine transpune în cuvinte ce înseamnă

să te plimbi și câteva ore prin natură, fără tehnologie, magazine, gălăgie, trafic și alte situații, însă pot doar să vă prezint un tablou vizual al unei persoane ce și-a găsit casa, rădăcinile mult căutate, ce și-a încărcat bateriile și a simțit cum fiecare inspirație îi trezește o parte amorțită a sufletului, acoperită de praf și pânze de păianjen, doar pentru a o preschimba într-un luminiș magic. O dată ajunși în sala festivă, unde se desfășura „șezătoarea”, am remarcat toate echipele emoționate să înceapă momentele pregătite de ei de acasă, ce constau în două cântece, o poezie și o scenetă, toate cu teme montane. Așa că toți am

luat loc pe scaune, lăsându-i pe profesori în rândul din fața scenei pentru a ne putea juriza. Ce mai seară! Atunci am avut ocazia să asistăm la diferite forme de exprimare a tinerilor cu privire la natură: scenete despre reciclare sau despre viața celor din sate, cântece despre frumusețile codrilor și sufletul munteniilor, poezii despre peisaje-tablou și emoții puternice simțite în natură și așa mai departe. Poate nu totul a fost abordat cu o deplină seriozitate, însă s-a găsit în fiecare număr cel puțin o fărâma de sinceritate, implicare și grijă față de viața de pe Terra, fie ea mai hazlie sau

mai fermă. Iar noi, Miorițele am fost tare bucuroși să prezentăm, întreaga noastră reprezentație, în special sceneta compusă de noi, pe care am privit-o cu toții ca având o esență, un mesaj, foarte important de transmis. Tare fericiți am fost când am văzut cât de mult i-a mișcat pe toți cei prezenți, căci arta reprezintă ceva doar când cei ce o remarcă se găsesc pe aceeași frecvență cu ea, putând rezona. După ce aceste momente s-au finalizat și ele, ne-am îndreptat toți către bucătărie pentru a ne pregăti cina, felicitându-ne între noi pentru cele realizate. Urma să gătim afară, la grătar, diferite legume. A fost tare interesant să ne chinuim să facem focul, să îl menținem și să ne împărțim sarcinile. Am avut ocazia de a sta până târziu sub cerul înstelat, vorbind despre tot felul de povești, întâmplări, idei și vise, care mai de care mai curioase și frumoase. Un grup de copii, în inima păduri, stând pe iarba umedă, privind spre lună și stele. Ce îți poți dori mai mult, când toate bogățiile lumii se rezumă la această simplitate a vieții în conexiune cu tot ce există?! De-ndată ce toate aceste probe, una mai captivantă ca alta, au luat sfârșit, a urmat festivitatea de încheiere și premiere a concursului. Fiecare dintre noi, ne-am strâns în micul amfiteatru din fața cabanei principale, și am ascultat cu mult drag și entuziasm cele ce urmau a fi rostite. Profesorii organizatori și-au început discursul prin exprimarea ideii lor de a reconecta tinerii cu natura, fiind tare mulțumiți de implicarea noastră și de modul în care s-a desfășurat totul. Ne-au reamintit importanța acestei conexiuni cu mediile rurale și montane, ce necesită o grijă deosebită datorită fragilității lor, mai exact, datorită ușurinței formării unui dezechilibru masiv. Cred că majoritatea dintre noi am simțiti aceste cuvinte până la oase, căci

atâtea zile am stat sub protecția codrilor, că tare greu ar fi fost să continuăm tot printr-o atitudine indolentă. În continuare a început anunțarea rezultatelor pentru fiecare probă în parte și pentru general. Am avut bucuria ca echipa noastră, Miorițele, să ia locul I general, prin medaliile obținute de: locul I la proba teoretică (ce o includea și pe cea de traseul de regularitate), locul I la proba culturală și locul I și II la feminin la alpinism.

Individual de drumeția noastră împreună cu profesorul, însetați de tainele pe care le poate ascunde natura, am pornit eu și echipa din care fac parte (Diana, Nadia, Maria și Andrei) în explorarea împrejurimilor complexului turistic.

Am pornit toți cinci în sus pe traseul montan, printre copacii înverziți care se legănau odată cu trecerea noastră, urmărind poteca discontinuă conturată tot de curioși la fel ca noi, până am ajuns la un drum

forestier mare, noroios, plin de bălți și urme de tot felul. Deși poate unii ar fi văzut în asta un aspect neprimitor, respingător, noi am văzut pur și simplu mâna naturii care și-a pus amprenta în acel colțișor uitat al lumii. Parcă cu toții am gândit simultan același lucru! Ne-am descălțat de pantofii noroiți, ne-am dat jos șosetele și le-am pus înăuntrul pantofilor, apoi ne-am suflecat pantalonii până la genunchi și am pășit prin nămolul acela. Senzația pe care o simți atunci când piciorul se întâlnește cu pământul și mai ales atunci când se afundă încetul cu încetul în el este incomparabilă. Parcă simți cum te întâlnești cu adevărat cu natura, mai mult decât pur și simplu când o privești; parcă te contopești cu ea, fiind îngânat de un sentiment profund care îți intră cu cea mai mare căldură în suflet.

După ce am mers cu pași mici pe acel drum, am fost întâmpinați de un râu care taie cu totul drumul forestier. Fără a mai sta niciun minut pe gânduri, am pășit direct prin el. Atunci, o altă senzație a preluat controlul sentimentelor noastre. În acel moment, noroiul de pe picioare s-a risipit în apa învolburată, dând acesteia o nuanță de culoare maronie, care la rândul ei s-a risipit în scurt timp, apa devenind din nou limpede. Valurile care veneau cu viteză dinspre amonte parcă voiau să ne întoarcă din drum, îndemnându-ne să ne întoarcem de-a lungul cursului râului până înapoi în tabără, căci acest râu este cel care străbate chiar tabăra noastră. Cu toate acestea, noi am ales să mergem de-a lungul râului înspre amonte. Deși apa era rece bocnă și aducea tot felul de aluviuni de sus de pe munte, tot un sentiment cald ne umplea sufletul și ne făcea să nu simțim deloc temperatura adevărată a apei. Deși inițial senzația din noroiul de dinainte să intrăm în râu mi se părea incomparabilă, acum, parcă, această nouă senzație o depășea pe prima. Simțeam cu fiecare pas că descopăr o nouă parte a ceea ce cunoaștem noi sub numele de natură. Simțeam cum treceau tot soiul de ierburi, pietre de toate mărimile și formele și nelipsitul pământ în care ne afundam cu o și mai mare amploare decât pe „uscat”. În general, în natură, cu cât te afunzi mai mult în ea, cu atât sentimentul nou căpătat le depășește pe cele de dinainte și tot timpul ai senzația că ajungi la apogeu, dar îți dai seama că te-ai înșelat cu fiecare pas înaintat.

După cam o jumătate de oră de urcat prin apă, am ieșit pe o pajiște înconjurată de copaci înalți cum nu mai văzuserăm înainte. Ne-am așezat pe iarbă și am privit cum se întunecă și cum umbrele roșiatice lăsate de soare la apus străbat distanțe mari printre crengile deja obosite ale copacilor. Am decis să ne întoarcem

în tabără pentru ca profesorii să nu se îngrijoreze. Ne-am întors tot prin râu până în campusul taberei, unde am ieșit din râu și ne-am așezat pe iarba de acolo. Deja se întunecase de-a binelea, printre copaci văzându-se doar bezna. Totuși, privind spre cer, locul era luminat de stelele și luna care ne priveau. Am petrecut acolo câteva ore fără să ne fi dat seama cum trece timpul, privind stelele, recunoscând constelațiile și discutând despre experiența nemaîntâlnită pe care am trăit-o. Din păcate toate aceste sentimente ne-au părăsit, rămânând doar cu amintirea lor. Dar, chiar dacă ne-am întors la viețile noastre normale, nu vom ezita niciodată să ne întoarcem, fie împreună, fie separat, în acea zonă și în oricare alta care să prezinte aceleași aspecte ale naturii și același mister care ne-a inspirat și la Căsoaia. Bineînțeles că oricât ai umbla și ai admira natura, o viață normală nu îți oferă destul timp pentru a capta toate sentimentele pe care ți le poate oferi natura, iar acest lucru nu ne dă dreptul să ne prefacem că știm ce e aia natura. De multe ori când ne referim la natură ne gândim doar la copaci, iarbă și flori, dar cu siguranță e mai mult de atât și nimeni nu poate știi cu adevărat, în totalitate, câte fețe are aceasta. Ceea ce putem face și este chiar recomandat este să ne petrecem cât mai mult timp în jurul a ceea ce ne oferă natura și eventual doar să ne apropiem mai mult de adevărul ascuns în spatele ei. Dar adevărul „adevărat” nu va fi niciodată atins de noi, oamenii. Sau da? Nimeni nu poate știi, dar eu, unul, am dezvoltat un nou scop din asta și nu mă voi lăsa până când nu simt că am văzut tot ce era de văzut în acest mediu parcă desprins din lumea în care trăim: ceea ce numim noi „natura”.

Cu altă ocazie, am ieșit afară pentru a ne mai plimba și am observat că a început să plouă torențial. În scurt timp s-a declanșat și o adevărată furtună cu fulgere și tunete chiar. În fond și la urma urmei, așa este la munte vremea, tare schimbătoare, de aceea cei ce locuiesc în astfel de zone sunt mereu pregătiți. Dar la ce credeți că ne-am gândit noi? Să alergăm puțin prin ploaie, bineînțeles! Nu e indicat, nu încercați asta acasă pe vreme de furtună! Să știți însă că noi am discutat înainte cu domnii salvamonți, ce stăteau și ei pentru a ne învăța în cadrul acestui proiect, și am aflat că dacă te prinde o astfel de vreme departe de vreun refugiu, cel mai bine este să stai așezat pup, departe de orice stânci sau copaci subțiri și instabili, pentru a avea cele mai mari șanse de a supraviețui fulgerelor. Revenind la mica noastră aventură, am început să alergăm prin tabără, de colo-colo, ajungând în câteva minute uzi complet, ca și cum am fi sărit în vreun lac, însă prin iarba acea moale, sub cerul ce pare că se desparte în două odată cu fiecare tunet, acompaniat de conturul unui fulger, în armonia muzicală a stropilor de apă, totul a părut atât de liniștitor încât nu ne-am putut abține. Ca să vedeți, calmul de după furtună se găsea mereu și în timpul ei, doar că nu ne dădusem noi seama încă! Desigur că după ne-au chemat profesorii noștri grijulii înăuntru, să ne uscăm și să ne schimbăm. Și nu după mult timp s-a oprit și ploaia și ne-am adunat toată echipa și am decis să mergem până la râul de lângă tabără, gândindu-ne că sigur după acele averse zdravene îi crescuse semnificativ debitul. Și așa a și fost, apa ne ajungea până peste genunchi, ceea ce ne-a permis o formidabilă „haiduceală” de a merge desculți prin el, în amonte, către regatul codrului des. Mergând așa, am prins și apusul cu ale sale lumini ce-ți taie răsuflarea și am avut ocazia de a simți pământul de sub picioarele noastre în adevăratul sens al cuvântului. Chiar am ieșit puțin din apă pentru a colinda un scurt traseu de vis prin pădure, ce într-un final ne-a condus din nou în tabără.

*Ne vedem la umbra unui stejar bătrân, lângă susurul apei
sau întinși pe iarba umedă sub cerul înstelat!*

Colectivul de redacție

Echipa de redacție:

Redactor-șef: Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2
Redactor-șef: Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2
Anghelescu Cătălina - clasa a XI-a F
Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1
Dumitriu Mara - clasa a XI-a SS
Popeți Elena - clasa a IX-a MI2
Spineanu Rareș-Constantin - clasa a XI-a MI2
Vermeșan Ioana - clasa a IX-a MI2
Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Tehnoredactare:

Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1
Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2
Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2
Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Design copertă:

Păuna Lara - clasa a X-a SN2

Profesori colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct prof. Stoia Simona
Prof. Milin Tihomir
Prof. Costea Corina-Lucia
Prof. Crașovan Ileana
Prof. Scurtulescu Sorin
Informatician Inașel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. Spineanu Claudia-Ileana

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN I/ Nr. 3/ 2022-2023
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

